

דף מידע

2529

"פרשת וישב"

מתי המחנכים משפיעים? / סיון רהב מאיר:

כל הורה יודע בתוכו את האמת המאתגרת הזו: אנחנו לא תמיד נהיה לידם וניתן להם יד. לא תמיד נוכל לומר "מותר" או "אסור". חינוך אמיתי הוא לא בגערות של "נו-נו-נו", אלא בהשפעה שלנו עליהם לאורך שנים. בסוף בסוף צריך להרפות, לתת אמון ולתת להם להתקדם לבד. בדיוק ברגע כזה יוסף מגלה בפרשת השבוע ("וישב") כמה עוצמות נתן לו החינוך של הוריו. במפגש עם אשת פוטיפר היו ליוסף תירוצים רבים למה לחטוא - האחים שלו זרקו אותו לבור, הוא כבר חי בחברה המצרית, ומי יודע בכלל אם ישוב הביתה אי פעם. אז למה יוסף בוחר נכון? התשובה של חז"ל חזקה מאוד: "דמות דיוקנו של יעקב אביו נראתה לו". ובמקום אחר מוסיפים חכמינו: "גם דמותה של רחל אימו ראה". ברגעי משבר וספק, יוסף נזכר באבא ובאימא שלו, בערכים שלהם, בבית שלהם, והם היו לו למצפן. החינוך נבחן לא כשההורים באזור, מפקחים מלמעלה, אלא כשהם "דמות דיוקן" שנזכרים בה. הרב שמשון רפאל הירש כותב על כך, תחת הכותרת "דוגמה אישית": "הילד מתבונן בנו בלכתנו ושומע אותנו בדברנו, וכך הוא לומד ללכת ולדבר. הורים תקיפים לא יצליחו לחנך לסבלנות, רגזנים לא יוכלו לחנך למתינות, גסי רוח לא יוכלו לחנך לנימוסים, וערמומיים לא יוכלו לחנך לתמימות ויושר. כל הדיבורים אינם עושים רושם על הילד - כמו הדוגמה החיה שהוא רואה אצל הוריו ומוריו".

נר זיכרון

מאיר וולף ז"ל - כ"ו כסלו תש"ט

**מוקד שר"פ - (מתוך הקיבוץ) מטלפון ביתי ניח - חיוג מקוצר #2580
או לטל' 073-2341234 בנייד מכל מקום בארץ ובחו"ל.**

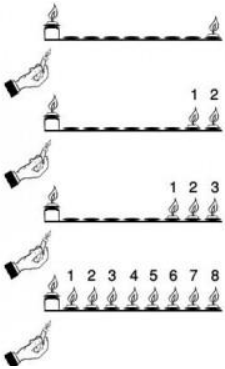
זמני שבת

16:02	הדלקת נרות
16:22	מנחה וקבלת שבת
08:00	שחרית
13:00	מנחה א'
16:00	מנחה ב'
17:12	צאת השבת

שו"ת חנוכה

שאלה: מהו המנהג הרווח לגבי סדר הדלקת הנרות החנוכה?

תשובה: המנהג המובחר ביותר הוא לקבוע את הנר ביום הראשון בצד ימין של החנוכה (ימינו של המדליק שעומד מול החנוכה), מפני שיש להעדיף תמיד את צד ימין על שמאל. וביום השני יוסיף עוד נר לשמאלו, ואחר שיברך ידליק תחילה את הנר הנוסף ואחריו את הנר שלימינו. ושני טעמים לכך: א. מפני שעדיף להתחיל בנר הנוסף שמבטא את התגדלות הנס. ב. אחר שידליק את הנר השמאלי יצא שיפנה לצד ימין כדי להדליק את הנר שלימינו, וכפי שאמרו חכמים (יומא טו, ב) **שבכל פניות אדם פונה, עדיף לפנות דרך צד ימין**. וכך בכל יום יוסיף עוד נר בצד שמאל, וידליק אותו ראשון, ואח"כ יפנה לצד ימין וידליק את שאר הנרות. וראוי לעמוד בעת הברכות לצד שמאל החנוכה, כדי שהנר הקרוב אליו יהיה הנר שהוא עומד להדליק ראשון, וכך לא יחשב כמי שמדלג על שאר הנרות כדי להדליקו (שו"ע תרעו, ה, מ"ב, יא). לאור זאת, רצוי שהמדליק יעמוד בשמאל החנוכה, וכך כשיבא להדליק יפנה לצד ימין.

שאלה: עד מתי ניתן להדליק את נרות החנוכה?

תשובה: במשנה [שבת, כא:] נאמר שזמן הדלקת נר חנוכה לכתחילה, הוא **"משתשקע חמה עד שתכלה רגל מן השוק"**. נחלקו הפוסקים להלכה לגבי פירוש זמן זה, ומכאן שני מנהגים: יש הנוהגים (הגר"א) להדליק **בשקיעת החמה** ורק לאחר מכן להתפלל ערבית בצאת הכוכבים. אך יש הנוהגים וכך למעשה המנהג הרווח, להקדים ולהתפלל ערבית בשקיעה ורק לאחר מכן להדליק **בזמן צאת הכוכבים** (כ-18 דקות לאחר השקיעה). הזמן המובחר להדלקת הנרות הוא בזמן שקבעו חכמים - מצאת הכוכבים **עד חצי שעה לאחריו**. מי שקשה לו לחזור לביתו בצאת הכוכבים, רשאי להדליק מאוחר יותר, אך עליו להשתדל להקדים את חזרתו עד כמה שאפשר, כדי להדליק קרוב יותר לזמן שתקנו חכמים. **יש להשתדל שלא להדליק מאוחר מהשעה תשע בערב**, שעד אז עוד מקובל בימינו לחזור מהעבודה, ואפשר לומר שהוא בכלל מה שאמרו חכמים: "עד שתכלה רגל מהשוק". מי שלא הספיק להדליק נרות חנוכה עד סביבות השעה תשע, ידליק כל הלילה **עד עמוד השחר**, ויברך על ההדלקה **רק אם** יש סבירות גבוהה שיעבור אדם ברחוב ויראה את נרותיו, או **שיש בביתו אדם נוסף**, כגון אשתו או בנו, שיראה את נרותיו. **אבל אם כל בני ביתו הלכו לישון**, ויצטערו אם יעירם, וגם ברחוב סביר שלא יהיה אדם שיראה את נרותיו, **ידליק בלא ברכה**. מי שלא הדליק נרות כל הלילה הפסיד את המצווה של אותו יום, ולמחרת ידליק נרות כמו כולם (רמ"א תרעב, ב).

שאלה: הדלקתי נרות בבית הכנסת בברכה, האם עלי להדליק ולברך גם בבית?

תשובה: נהגו להדליק נרות חנוכה בבית הכנסת, ומברכים על הדלקתם את כל הברכות שמברכים בבית. ואף שלפי תקנת חכמים צריך להדליק נרות בבית בלבד, נהגו להדליק גם בבית הכנסת כדי לפרסם את הנס יותר. ונוהגים להניח את הנרות בכותל הדרומי של בית הכנסת, בדומה למקומה של המנורה במקדש. **ואין אדם יוצא ידי חובתו בהדלקה שמדליקים בבית הכנסת. ואפילו מי שהדליק את הנרות בבית הכנסת בברכה לא יצא ידי חובתו, ועליו לחזור לאחר מכן לביתו, ולהדליק את נרות החנוכה**

בברכה (שו"ע תרעא, ז וראה עוד בהרחבה פנה"ל, הלכות חנוכה)

קריאת תהילים ע"י נשים
תתקיים בשעה 16:00 בבית מדרש
נשים מוזמנות.

מועדת בית הכנסת

ביום ראשון, כ"ב כסלו (10/12), תפילת מנחה בבית הכנסת תתקיים בשעה 16:15,
עקב הנחת אבן פינה לשכונת תמר.

חנוכה: מיום שלישי, כ"ד כסלו (נר ראשון של חנוכה) (12.12), לאחר תפילת מנחה
תתקיים בבית הכנסת הדלקת חנוכייה כל יום עד סוף חנוכה.

זמני תפילות בימי חנוכה:

שחרית מנין ראשון	בשעה 06:00
שחרית מנין שני	בשעה 07:30
מנחה	בשעה 16:25+הדלקת נרות + צ'ופרים
ערבית	בשעה 19:15

בשם הועדה - שמעון ד.

מועדת תרבות

בס"ד

חוגגים חנוכה בשלוחות

ביום שלישי, כ"ד כסליו
12.12.17 בשעה 20:30
נתכנס כולנו בחדר האוכל
נדליק נרות
נתחמם עם מרקים תוצרת בית
נכיר את המשפחות החדשות
ברכות, משחקים ומוזיקה

בואו להאיר את האור הגדול!

קול קורא,

לקראת י' בטבת וערב זיכרון בסלון שנקיים בע"ה זו השנה השלישית

אני מזמינה : אנשים חדשים לארח בבתיהם את אנשי העדות

אנשי עדות דור שני, מלווה משלחות, כל מי שמרגיש שיש לו זיכרון לשמר ולספר.

מי שמוכן לנגן, לשיר להקריא שירה.

מוזמנים לפנות אלי בימים הקרובים ולהצטרף לצוות הפעולה של זיכרון בסלון .

עליזה ג.

זיכרון
בסלון

אילה טנבאום הי"ד

השבוע לפני 72 שנה - ראיון עם אריה יצחקי בערוץ 7.

הובילה מאות מול חיילים בריטים ונשכחה.

המפקדים היו במבוכה כשאיילה טנבאום, ניצולת שואה מגרעין שלוחות,

הובילה הסתערות מול כוחות בריטיים חמושים. היא נהרגה ונשכחה. למה?

72 שנים חלפו מאז קרב עמק חפר, הקרב בו כותר קיבוץ גבעת חיים בידי אלפי

לוחמי המנדט הבריטי. על הקרב הזה ועל דמות הרואית אחת שנשכחה,

לוחמת דתייה, ניצולת שואה, שוחחנו ביומן ערוץ 7 עם ההיסטוריון אריה יצחקי.

"הגיבורה שלנו היא גיבורת ישראל האלמונית איילה טנבאום הי"ד. איילה הייתה צעירה פליטת שואה שהגיעה עם ילדי טהרן ב-43' לארץ עם אחותה הצעירה ממנה, יהודית, אחייניתה

בת החמש. הן הגיעו לכפר הנוער בכפר חסידים, ואחרי שנה הצטרפה עם בני המחזור שלה

לגרעין של קיבוץ שלוחות שישב בפרדס חנה לפני עלייה לקרקע", פותח יצחקי עם פרטי רקע

לסיפורה של אילה. "השנה היא שנת 45', חודשים אחרי מלחמת העולם.

הבריטים מונעים ממעפילים לעלות לארץ, כולאים ומגרשים אותם. הנהגת הישוב החליטה להפסיק

להיות פסיבית, הקימה את תנועת המרי שכללה את שלוש המחתרות. הפעולה הראשונה הייתה

באוקטובר 45', הפלמ"ח פשט על מחנה עתלית ושחרר את 208 המעפילים שהיו שם. בליל 22

בנובמבר הגיעה אניית המעפילים 'ברל כצנלסון' ועליה 211 מעפילים וצוות של הפל"ם וצוות יוני

של האנייה. הם עגנו בין שפיים לסידנא עלי שהיא היום הרצליה. הם הורידו מעפילים, ערבים ראו

אותם ודיווחו. הגיעו משחתת בריטית וכוח משטרה מסיידנא עלי והצליחו ללכוד רק 11 אנשים

והשאר הגיעו לחוף ופוזרו ביישובי השרון".

"אנשי הפל"ם נעצרו והועברו לטרון. הפלמ"ח קיבל פקודה לפשוט על הרדאר הבריטי בגבעת

אולגה ועל המשטרה בסידנא עלי. שני היעדים הותקפו בלילה אחד, ליל ה-25 בנובמבר. הבריטים

הוזזהו קודם, כמעט ולא היו נפגעים. היה פצוע אחד לכוחותינו. שני היעדים פוצצו. הכוח נשא את

הפצוע באלונקה מאולתרת לקיבוץ גבעת חיים. הבריטים יצאו למרדף עם גששים וכלבים, ובעקבות

סימני סחיבת הפצוע הגיעו לגבעת חיים ושם דרשו שיוסגרו האנשים שהגיעו לשם ונענו בשלילה."

יצחקי ממשיך את סיפורם של אותם ימים. "הבריטים סגרו את האזור והכריזו על מצב חרום בכל

השרון. הוטל עוצר על כל השרון והובא הכוח המובחר ביותר שלהם, הכלניות, הדוויזיה המוטסת

השישית. 6000 חיילים עם עשרות שריוניות שכיתרו את המקום. מנגד הוכרזה קריאה כללית להגיע

ולפרוץ את הדרך לקיבוצים המכותרים. אלפים נהרו מיישובי הסביבה כדי לפרוץ את הכתר."

"בשפיים היה קרב של מכות ונהרג אליהו חיסקין מפתח תקווה. הקרב העיקרי היה בגבעת חיים.

זה היה מאוד רגיש. היה חשש שיגלו מפעל סודי של תעש לאמצעי לחימה, פיקות ונפצים. התפתח

קרב. הבריטים פרצו לגבעת חיים לפני הצהריים עם מאות שוטרים וצנחנים. התפתח קרב מכות ובו

נהרג אחד מתושבי גבעת חיים ממכות אלות בראשו ורבים אחרים נפצעו. גבעת חיים העבירה

קריאה לעזרה באמצעי הקשר וההגנה החליטה לפרוץ לגבעת חיים. הכוח הזמין ביותר היה כוח של

500 חברה צעירים שהתרכזו בקיבוץ הסמוך, עין החורש."

"בין עין החורש לגבעת חיים הפריד שדה שנקרא אז הביצה. הכוח התרכז בחורשה.

ההוראה הייתה לפרוץ ב-12 בצהריים. הכוח בפיקודו של יוסף אשכולי מההגנה אורגן בכמה טורים "

והאנשים היו לא חמושים. 500 איש ללא נשק חם, עם מקלות ואבנים בלבד. לעומתם המוני חיילים

בריטיים מהטובים ביותר עם הרבה נשק. הם גם התחפרו בתעלה. כשהכוח התקדם קם מולם קצין

בריטי עם רמקול ואמר שאם ממשיכים להתקדם נפתח באש."

"לנוכח האיום הזה המפקדים קיבלו פיק ברכיים. מפקד הכוח, אשכולי, והסגן שלו החלו בהתייעצויות.

היה חשש שכל הסיפור ייגמר ומצד שני גבעת חיים זקוקים לעזרה.

ואז קמה איילה טנבאום, תפסה פיקוד, עמדה מולם וצעקה 'קדימה למען המולדת!' והתחילה

לרוץ. כשעקפה את המפקדים התחילו המפקדים והלוחמים לרוץ אחריה, הצעדים הפכו לריצה

מהירה, וכשהגיעו לבריטים נפתחה אש מקלעים. איילה שרצה ראשונה ספגה צרור של 12

כדורי מקלע. לידה כמה מחבריה נפצעו. הם המשיכו לרוץ. עשרות נפצעו אבל המשיכו לרוץ

ובנבזות הבריטים המשיכו לירות בהם גם מהגב. כ-100 עד 150 מהם פרצו את המצור."

"היה הלם עצום לכל הצדדים. גם הבריטים נבהלו מהמעשה שלהם, פתיחה באש על אזרחים לא

חמושים. זה פשע מלחמה. הסיפור נפסק. טיפלו בפצועים. הבריטים סירבו שכוחות רפואה שלנו

יטפלו. בסביבות ארבע אחר הצהריים הסתלקו הבריטים מהשטח עם כמאה ועשרים עצורים למחנה

המעצר בטרון."

בסופו של אותו יום קרב נמנו "שבעה נהרגו וכשישים נפצעו. כולם הגיעו מכל מגזרי הישוב, מהמחותרות השונות ואזרחים שהגיעו והצטרפו מקיבוצים מושבות ומהערים, אנשי ימין ואנשי שמאל. למחרת נערכו ההלוויות. העיקרית הייתה בגבעת חיים. נאמו שם, יצחק טבנקין ויצחק בן אהרון. כולם הזכירו את איילה טננבאום. גם בן גוריון הזכיר אותה ביומנו."

איילה נקברה לצידו של חבר גרעין שלה בשם נפתלי שטיינפלד בפרדס חנה, שם היה גרעין שלוחות. לשניהם הוצבה מצבה משותפת ועליה נכתב הפסוק מברכת יעקב לבניו 'נפתלי איילה שלוחה', פסוק המשלב את שמותיהם של נפתלי ואילה ואת שמו של הקיבוץ שלוחות.

אז איך קרה שדמותה של איילה נשכחה מהמורשת הישראלית? "כולם מציינים שאיילה היא שהובילה את ההסתערות ותפסה את הפיקוד. בכל מדינה מתוקנת היא אמורה הייתה להיכנס לפנתאון הלאומי, אבל היא הייתה שייכת לקיבוץ הדתי, קבוצת מגזר שולית שלא ידעה לפרסם את מעשי אנשיה. לימים אילה הוכרה כחיילת צה"ל, ומכיוון שכך אני סבור שהרמטכ"ל היה "צריך לתת לה את אות הגבורה."

מוסיף יצחקי ומספר כי "הגנים של הגבורה נמצאים במשפחתה. אחותה הצעירה יהודית, שנשארה בכפר הנוער כפר חסידים, עלתה שנה לאחר מכן ללב רצועת עזה עם חבריה להקים את הקיבוץ הדתי כפר דרום בלב הרצועה. היא הייתה מאותם גיבורים שלחמו שבעה חודשים נגד הצבא המצרי והכנפיות. יהודית הייתה חובשת ולוחמת. הקיבוץ לא נכבש אלא פונה בהוראת הרמטכ"ל ביולי '48. יהודית הייתה אחת משתי הנשים היחידות שנותרו עד הסוף בקיבוץ. לימים היא נישאה למפקד הקיבוץ, אברהם דימנט, ויחד הקימו שבט בישראל. אברהם נפטר השנה בשיבה טובה ויהודית חיה "עד היום הזה ומתגוררת בגבעת שמואל.

האנדרטה שהוקמה לזכר המאורע וממוקמת בין גבעת חיים לעין החורש.

משולחנה של מזכירת הפנים

כל מה שיש בך זו את נדמה שאין עוד זמן כמעט אין עוד זמן לעצור וגם אם נפקחת הדרך לאט דעי את ליבך לשמור כל מה שיש בך זו את	"כל מה שיש בך זו את נדמה שאין עוד זמן כמעט אין עוד זמן לעצור וגם אם נפקחת הדרך לאט דעי את ליבך לשמור כל מה שיש בך זו את
אל תחפשי יותר מדי מילים תני לאוויר לעבור אותך אל תנסי לספר או להסביר תעשי צעד ועוד צעד ועוד צעד ועוד	דמעה בעיניך קטנה ותמה תגידי מה קורה לך ילדה יום ועוד יום ועוד רגע רואה הנה שוב... ובכל זאת אישה, שוב נשאלת שאלה עמוק ליבה הטוב שבה בטוב שלה זכה וטהורה

נדמה...."/ "לאה שבת, דין דין אביב, נועה גולן וסנגיט סגל

מזל טוב - לקותי מרזל ולאביבה רלב"ג משדמות מחולה, שהודיעו על רצונם להינשא. ברכות לכל המשפחות.

בית ספר שק"ד דרכא בשדה אליהו ובית ספר בקבוצת יבנה - עלו השבוע לכותרות כאשר צה"ל פרסם את נתוני הגיוס. בתי הספר הגיעו לעשירייה המובילה של בתי הספר עם שיעור הגיוס הגבוה ביותר, מיצוי ללחימה ומיצוי לקצונה. בקרב הבנים שק"ד דרכא הגיע למקום השלישי עם 100% גיוס 82.0 מיצוי ללחימה ו 18.8 מיצוי לקצונה. בית הספר בקבוצת יבנה הגיע למקום השביעי. גם בקרב הבנות בתי הספר נמצאים בעשירייה הפותחת. בית הספר בקבוצת יבנה במקום הראשון ושק"ד דרכא במקום השני עם שיעור גיוס של 75.6% ומיצוי קצונה של 13.8%. גאווה גדולה שבתו הספר מממשים הלכה למעשה את הערכים השורשיים של הקיבוץ הדתי. גם בגיוס הבנות לאור הרוחות האחרות הנושבות בציונות הדתית.

צאינה וראינה - תערוכה במשכן לאומניות בעין חרוד. אוצרי התערוכה דבורה ליס, פרופסור חיים מאור וסטודנטיות בקורס אוצרות המחלקה לאומניות אוניברסיטת בן גוריון. התערוכה עוסקת באמניות ישראליות המתבוננות בזהותן הדתית המגדרית. שם התערוכה נלקח מספר תורני שנכתב בידיש לנשות ישראל, ע"י הדרשן יעקב בן יצחק אשכנזי ב-1616. מקור השם בפסוק "צִאָנָה וְרָאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמַלְךְ שְׁלֹמֹה, בְּעֵטְרָה שְׁעֵטְרָה לוֹ אִמּוֹ בְּיוֹם חֲתָנָתוֹ, וּבְיוֹם שְׂמֵחַת לְבוֹ" (שיר השירים ג יא) הספר עסק בפרשיות השבוע בשילוב אגדה, מדרש ומקרא ונחשב "כתנ"ך של הנשים".

התערוכה לוותה ביום עיון מרתק במשכן שעסק באומניות דתיות בישראל. התערוכה זכתה לביקורת אוהדת בתקשורת: "התערוכה מציגה אמניות צעירות, רובן חברות בקבוצת "סטודיו משלך", מיזם פורץ דרך שהוקם על ידי ציפי מזרחי ב-2010 במטרה להעצים אמניות דתיות צעירות ולסייע להן להתמודד עם האתגרים והקשיים המיוחדים הניצבים בפניהן בתחילת דרכן כיוצרות. לצידן מוצגות גם אמניות ותיקות כמו רות קסטנבאום בן דב, אנדי ארנוביץ ורות שרייבר, שהציגו בעבר בתערוכות האמנות "מטרוניטא: אמנות יהודית פמיניסטית" באצירתם של דבורה ליס ודוד שפרבר, אף היא במשכן לאמנות עין חרוד. עבודות האמנות בתערוכה עוסקות בסוגיות רבות ומגוונות הנוגעות בנושאים של דת, חברה, זהות, תרבות ומגדר, כאשר ייחודן בכך שהן נוצרו בו זמנית מנקודת מבט אישית, אמונית ונשית. בשיחה עם דבורה ליס, אוצרת אגף היודאיקה של המוזיאון ואוצרת התערוכה, היא מסבירה את החשיבות שהיא רואה בהצגת התערוכה במיקומה הנוכחי: "עצם ההצגה במשכן לאמנות עין חרוד, מוזיאון מרכזי לאמנות, והמרכזי ביותר לאמנות ישראלית, הוא צעד משמעותי לקראת ההכרה באמנות של נשים דתיות. ליס מבססת את התפיסה האוצרותית שלה על משנתה של היסטוריונית האמנות הפמיניסטית מאורה ריילי, אשר טבעה את המונח "אקטיביזם אוצרותי" במטרה להבטיח כי מגזרים גדולים של האוכלוסייה לא יודרו עוד מן הנרטיבים השולטים באמנות... בעבודה אוצרותית מרתקת הציבה ליס את עבודות האמנות העכשוויות בסמוך לתשמישי הקדושה והמצווה המוצגים בתערוכה. "אני מרגישה שאני ממשיכה את הסיפור המרתק של העם היהודי באמצעות החפצים ויצירות האמנות", היא אומרת, "הכול מכוון. הכול נעשה מתוך מחשבה שאנחנו מתכתבים עם דורי דורות של אמנים שעוסקים בנושאים יהודיים. העבודות של האמניות מתכתבות עם חפצי היודאיקה ומוסיפות להם רובד עמוק של פרשנות ושל משמעות באמצעות נקודת המבט העכשווית של הנשים היוצרות". מתוך כתבתה של אביבה וינטר במקור ראשון בשבת שעברה. התערוכה מוצגת במשכן בעין חרוד עד סוף פברואר.

צליות בפארק דורות - בשעה טובה הותקנו השבוע צליות בפארק דורות כחלק מפרויקט תשתיות בשיתוף המועצה, שכלל גם את שיפוץ כביש המערכת. הצליות אמורות לספק הצללה על המתקנים בעונות החמות ובעונות המעבר ולאפשר יותר שעות משחק לילדים. למען הבטיחות ושלמות ההצלה אין לטפס על הצליות. אין לזרוק אבנים וחפצים על הצליות ועל חורי הרוח. הורים וילדים בבקשה עזרו לנו לשמור על הצליות לרווחת כולנו.

אסיפות בנושא תקציב 2018 - יתקיימו אי"ה ביום רביעי ב' בטבת (20.12) וביום רביעי ט"ז טבת (3.1).

הנחת אבן הפינה לשכונת תמר תתקיים

ביום ראשון הקרוב כ"ב כסלו (10.12) בשעה 16:15

אני מזמינה את כל הקהילה לבוא ולחגוג ביחד.

שבת שלום - רותם.

שעות הארוחות בחדר-האוכל
ליל שבת מיד לאחר התפילה
שבת צהריים 11:30.

שבת - שלום
חנוכה שמח

